

[Formanden]

bidrag til politisk virksomhed), hr. Glistrup, har ordet.

Glistrup (FP):

Spørgsmålet om de politiske partiers finansiering er og bør være en evergreen i ethvert folkestyre, der bygger på politiske partier som et af fundamentene.

Fra fremskridtspartiets side er den endegyldige løsning på disse problemer, at vi ser at blive af med de politiske partier. Som samfundet har udviklet sig, gør de politiske partier nok større skade end gavn. Vi ville få et bedre folkestyre uden politiske partier, men det er jo noget, der ligger nogle år ude i fremtiden og formentlig også vil kræve en grundlovsændring. Derfor er vi jo i de år, hvor vi endnu skal leve med de politiske partier, nødt til jævnlige at tage disse problemer op til debat. Jeg mener derfor, det er aldeles forfæjlet, når det fra forskellige kritikeres side har været fremhævet, at man synes, det er forkert, at vi bliver ved med at rejse debat om disse spørgsmål. Det er i allerhøjeste grad en tiltrængt, nødvendig ting, at folkettingen mindst én gang i hver samling diskuterer problemerne omkring de politiske partiers finansiering.

Grundholdningen fra fremskridtspartiets side er, at det at betale til et politisk parti er noget, som man kun skal være pligtig til, hvis man virkelig mener, at dette politiske parti stort set svarer til ens egne ønsker, altså med andre ord den grundsætning, der fra 1849 blev nedfældet i grundloven, om, at ingen er pligtig at bidrage til noget kirkesamfund, som ikke er overensstemmende med ens egen religiøse tro. De samme synspunkter bør under nutidens forhold føre til, at ingen er pligtig til direkte eller indirekte at bidrage til et politisk parti, som man ikke sympatiserer med.

Det fører os til, at vi i mange sammenhænge vender os imod, at skatteydermidler tvangsmæssigt skal uddeles til politiske partier, hvad enten det er over folketingets konto, § 7, på finansloven, tipsmidler, Århus amtsråds vedtagelser eller lignende ting. Det er i og for sig en fuldstændig parallel hertil, når vi siger, at organisationer, som man nødvendigvis må være medlem af – og det er jo det, som dette forslag angår – ikke skal kunne

bidrage imod et mindretals ønsker til politisk partiarbejde.

Det er jo simpelt hen ikke rigtigt, når hr. Bakholt siger, at dette er et indgreb i organisationens ret til at bestemme over sine egne midler. For de organisationer, som omfattes af dette forslag, er jo organisationer, hvor medlemmerne ikke sådan uden videre kan melde sig ud, som man kan gøre det af en l'hombrekklub eller en idrætsforening eller noget lignende, men hvor man erhvervsmæssigt er nødt til at være med. Hvis en arbejdsgiver er med i en brancheforening og er nødt til at være det for overhovedet at komme til at udføre sit erhverv, må han kunne modsætte sig, at de kontingentmidler, som han bidrager til, f. eks. anvendes til det konservative folkeparti, hvis arbejdsgiveren er så forvildet, at han er S'er eller V'er, eller hvad han kan være af slemme ting. Det må under alle omstændigheder være den pågældende arbejdsgivers ret at afgøre, om hans kontingentpenge skal gå til det ene parti eller de skal gå til det andet parti.

Når det er nødvendigt for lovgivningsmagten at gribe ind på disse felter, beror det i vidt omfang på, at organisationerne i vor tid har arvet de privilegier, som i det 17. århundrede tilkom adelen. De er skattefri af deres indkomster, og de kan regere og styre ude over landet på ganske samme måde, som adelen kunne i det 16.–17. århundrede. Det har altså udviklet sig på den måde, at ligesom en fransk adelsmand meget let holdt sig nogle piger i Paris, ja, så holder altså f. eks. LO sig et politisk parti herinde, som endda sidder på regeringsbænkene, og hvor man altså simpelt hen ved at give et fornødent pengetilskud, som man tager også fra de fagforeningsmedlemmer, som f. eks. er fremskridtsfolk, kan få gennemført herinde fra socialdemokratiets side forskellige forslag, som er de pågældende medlemmer aldeles vederstyggelige, og hvor man ved, at man – med hr. Bolvigs ord – betaler judaspenge, til gengæld kan få gennemført en førtidspensionsordning her i landet, som man knytter ikke til alle borgere ligeligt efter f. eks. en opnået alder, en nedslidthed eller uegnet til at arbejde på arbejdsmarkedet, men til medlemskab af netop den fagorganisation, som altså har støttet socialdemokratiet. Det tør jo nok siges, at hr. Melchior's afvisning over for hr. Bolvig af udtrykket judaspenge